

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.468 van 18 juli 2002
in de zaak A. 110.469/X-10.562.**

In zake : de b.v.b.a. DOUVE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat C. GYSEN,
kantoor houdende te 3001 HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105

tegen :

1. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Y. FRANÇOIS,
kantoor houdende te 8790 WAREGEM,
Eertbruggestraat 10,
2. TOERISME VLAANDEREN,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE RAAD VAN STATE, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. DOUVE op 19 september 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

"De beslissing van de Vlaamse Regering dd. 29 juni 2001 waarbij het ontwerp-RUP 'Douve' niet voorlopig vastgesteld wordt waardoor de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan wordt stopgezet voor een planologische bestemmingswijziging.

Eerste bestreden beslissing.

De beslissing van de Openbare Instelling Toerisme Vlaanderen dd. 28 augustus 2001, door verzoekende partij ten vroegste ontvangen op 29 augustus 2001, waarbij wordt beslist dat niet aan de overgangsmaatregelen van het Besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 2000 wordt voldaan waardoor de exploitatie en het gebruik van het terrein uiterlijk op 6 maand na de datum van het schrijven van 28 augustus 2001 moet worden stopgezet.

Tweede bestreden beslissing.";

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat C. GYSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat Y. FRANÇOIS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat verzoekende partij eigenaar is van het kampeerterrein "DOUVE" gelegen aan de Bellestraat te Westouter; dat dit terrein volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgesteld gewestplan Ieper-Poperinge is gelegen, deels in recreatiegebied en deels in natuurgebied; dat de Vlaamse regering bij het eerste bestreden besluit van 29 juni 2001 voor het gedeelte van het kampeerterrein dat is gelegen in natuurgebied heeft beslist "de procedure voor opmaak van het ruimtelijk uitvoeringsplan 'Douve-Heuvelland' stop te zetten"; dat dit besluit luidt als volgt :

"Gelet op het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven, gewijzigd bij Decreet van 21 december 1994 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1995 en gewijzigd bij decreet van 13 april 1999 tot wijziging van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven;

Gelet op het decreet van 17 december 1997 houdende bekrachtiging van de bindende bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 23 september 1997 houdende de definitieve vaststelling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen;

Gelet op het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, inzonderheid artikel 41-43, gewijzigd bij decreet van 26 april 2000; en artikel 188bis, ingevoerd bij decreet van 26 april 2000;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 23 september 1997 houdende definitieve vaststelling van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen;

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 2000 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatievoorwaarden van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven en het besluit van de Vlaamse Regering van 8 maart 1995 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen;

Gelet op de beslissing van de provincieraad van 15 februari 2001 houdende goedkeuring van voorstellen van ruimtelijke uitvoeringsplannen voor de te regulariseren zonevremde (delen van) van terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven in West-Vlaanderen conform artikel 188bis van het bovenvermeld Decreet van 18 mei 1999;

Gelet op de plenaire vergadering van 25 april 2001 over het voorontwerp gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Douve -Heuvelland' en het verslag ervan;

Overwegende dat het terrein gelegen is op een sterke natuurlijke helling van de vallei van de Douvebeek;

Overwegende dat het gebied hoge potentiële natuur-en landschapswaarde en de potenties voor natuurontwikkeling heeft;

Overwegende dat dit gebied in het kader van de afbakening op Vlaams niveau van de gebieden van de natuurlijke structuur en de bosstructuur en de gebieden van agrarische structuur nader bekeken zal worden;

Overwegende dat meerdere bouwovertredingen vastgesteld zijn met het oog op het vergroten van de campinguitbating sedert de vaststelling van het gewestplan 'leper-Poperinge' van 14 augustus 1979, waarbij het betreffende gebied als natuurgebied werd bestemd";

dat Toerisme Vlaanderen met een op 28 augustus 2001 ter post aangetekend schrijven aan de verzoekende partij heeft medegedeeld wat volgt :

"Met schrijven van 29 maart 2001 heb ik u ingelicht over de beslissing van de provincieraad van West-Vlaanderen waaruit bleek dat voor uw terrein een gemotiveerd verzoek en voorstel tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) bij de Vlaamse regering werd ingediend en dit binnen de gestelde termijn van 28 februari 2001.

Zoals bepaald wordt in art. 25, § 2, 4/ van voornoemd exploitatiebesluit was de volgende deadline 1 juli 2001. Uiterlijk op deze datum diende de bevoegde overheid het ontwerp-RUP voorlopig vast te stellen. Vóór de voorlopige vaststelling van dit ontwerp-RUP werden plenaire vergaderingen belegd en adviezen van verschillende instanties ingewonnen. Op basis van deze plenaire vergaderingen en adviezen heeft de Vlaamse regering in haar besluit van 29 juni 2001 het ontwerp-RUP 'Douve' niet voorlopig vastgesteld waardoor de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan wordt stopgezet. Dit betekent dat uw terrein niet meer weerhouden wordt om verder van de overgangsregeling te kunnen genieten.

Hierdoor vervalt de overgangsregeling en dient, in toepassing van art.25, §3, 3° lid, uiterlijk 6 maanden nadat Toerisme Vlaanderen de uitbater hiervan in kennis heeft gesteld, dus uiterlijk op 1 maart 2002, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van de overgangsregeling, stop gezet te worden. Deze overgangsperiode van 6 maanden laat u toe de lopende huurcontracten tijdig op te zeggen en uw huurders te verwittigen dat het terrein zal sluiten. Wij verzoeken u dan ook vriendelijk om uw huurders hiervan op de hoogte te brengen.

Wij manen u aan vanaf heden de nodige schikkingen te nemen om daaraan te voldoen. Zonder verdere ingebrekestelling zullen de gemachtigde ambtenaren van mijn dienst, vanaf de datum van 1 maart 2002, overgaan tot het opstellen van een P.V. mocht blijken dat u een niet-vergund terrein uitbaat. Het P.V. zal dan worden overgemaakt aan het parket. In dit verband verwijzen we naar art. 8 van het decreet van 3 maart houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven : 'Art. 8. Met een geldboete van vijfhonderd tot vijfduizend frank' wordt gestraft hij die zonder vergunning een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven exploiteert, laat exploiteren, gebruikt of laat gebruiken en hij die wederrechtelijk houder is van het in artikel 6 bedoelde herkenningsteken. De hoven en rechtbanken kunnen bovendien de overtreders van de bepalingen van dit decreet verbieden gedurende een periode van één tot twaalf maanden persoonlijk of door een tussenpersoon een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven te exploiteren. Het verbod wordt van toepassing acht volle dagen na het betekenen van de veroordeling.'

Mocht uw exploitatie een zonegoed gelegen terreingedeelte bevatten, dat u alsnog zou willen uitbaten en waarvoor u nog over geen vergunning beschikt, dan gelieve u onverwijld de procedure aan te vatten en een volledige en ontvankelijke aanvraag in te dienen zodat u tegen uiterlijk 1 maart 2002 aanstaande over de vergunning beschikt voor exploitatie van het zonegoed gelegen terrein. In het tegenovergestelde geval zal dezelfde procedure worden toegepast van opstelling van P.V.

Een kopie van deze brief zal naar de Bestendige Deputatie en het College van Burgemeester en Schepenen worden verstuurd";

dat dit de "tweede bestreden beslissing" is;

Overwegende dat de verwerende partijen opwerpen dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5/, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting

van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekende partij laat gelden wat volgt :

"Verzoekster ondergaat onmiskenbaar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Zoals reeds vermeld startte de familie BOSSAERT met de uitbating van de camping in januari 1964.

Verzoekster stond in voor de exploitatie sinds 1994.

De uitbaters-eigenaars CALLENS-BOSSAERT zijn jonge kleine zelfstandige ondernemers die onmiskenbaar een enorme financiële inspanning hebben geleverd om van deze oude, vervallen, camping, een moderne en goed uitgeruste camping te maken.

De bestreden beslissingen impliceren niet meer of niet minder de stopzetting binnen de 6 maanden van elke exploitatie. Dit is onmiskenbaar een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (...).

De niet toekenning van een vergunning voor de volledige camping betekent voor verzoekster nog meer nog minder het einde van de kampeeruitbating, het verlies van tewerkstelling voor diverse personeelsleden, een aantasting van de commerciële reputatie (...) en een serieuze reductie van het inkomen en de levensstandaard voor het jonge gezin CALLENS-BOSSAERT.

Uit de cijfers verstrekt door boekhouder JONCKHEERE in zijn omstandig verslag -waarvan de inhoud hier als integraal hernomen dient te worden beschouwd (stuk ^{XVII}) blijkt onmiskenbaar dat indien verzoekster meer dan de helft van haar percelen verliest het terrein economisch niet meer leefbaar is.

Gelet op de specifieke kosten- en inkomstenstructuur van de betrokken camping blijkt boekhoudkundig dat het financieel verlies op jaarbasis aanzienlijk is, hetgeen het einde van de uitbating met zich meebrengt. Dit is op zich reeds een evident moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (...). Deze stopzetting zal ook zwaarwegende gevolgen hebben voor het cliënteel van het café-restaurant en de winkel, gelet op de door de boekhouder geschetste complementariteit.

Conform vaste rechtspraak van Uw Raad moet worden besloten tot het bestaan van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel wanneer, zoals in casu, de administratieve beslissing de levensvatbaarheid van een onderneming in het gedrang brengt (...) of haar naar de rand van het faillissement voert (...).

Ook ziet verzoekster van de ene op de andere dag haar aanzienlijke investeringen teloor gaan (Ongeveer 4.500.000 zonder rekening te houden met een aantal werkzaamheden die niet als investering geactiveerd werden. Dit blijkt uit het verslag van de boekhouder.)! Dit klemmt des te meer nu deze investeringen er gekomen zijn om het terrein te conformeren aan de

voorwaarden van het decreet van 1993 en haar uitvoeringsbesluiten na toezeggingen en vertrouwenwekkend gedrag van de overheid.

De personeelsgevolgen van een sluiting van de camping zullen aanzienlijk zijn. Op dit ogenblik stelt de BVBA DOUVE 7 mensen tewerk. Hiervan zullen er bij de sluiting op korte termijn verschillende moeten afvloeien. Op middellange termijn zal de sluiting zich bijkomend laten gevoelen op de nevenexploitaties zodat ook op dat niveau jobverlies onvermijdbaar wordt.

Bovendien zullen 80 % van de huidige huurders, indien de vergunning voor de ganse camping niet wordt verkregen en de bestreden beslissing onmiddellijk ten uitvoer dient gelegd, van de ene op de andere dag op straat komen te staan.

Benevens dit gezichtsverlies zal ook de droom van het gezin CALLENS-BOSSAERT om een zelfstandige exploitatie succesvol uit te bouwen aan stukken geslagen worden.

Naar de toekomst toe bezit het gezin overigens weinig alternatieven om het in de toeristische sector waar te maken.

Verzoekende partij lijdt hierdoor een ernstig en niet herstelbaar moreel nadeel.

Het nadeel is in se ook moeilijk te herstellen nu het onthouden van een bestemmingswijziging de sluiting van de camping tot gevolg heeft.

Op korte en middellange termijn valt bovendien niet in te zien of de herbestemming op andere niveau's uitsluitel kan brengen. Het is duidelijk dat de uitvoeringsplanning zowel op gemeentelijk als op provinciaal niveau nog in zijn 'kinderschoenen' staat. Ook dit maakt een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel uit (...).

Indien dergelijke uitvoeringsplannen bovendien op gemeentelijk op provinciaal niveau zouden voorgesteld worden blijft nog altijd de vraag naar de houding van de Vlaamse Regering. Zonder arrest van Uw Raad zal deze overheid haar onregelmatige beslissing immers niet bijstellen.

Herlokalisatie is voor de verzoekers in casu dan ook onuitvoerbaar gezien de huidige gewestplannen geen uitbreidingsmogelijkheden meer bieden en niet meer beantwoorden aan de huidige evolutie en -noden binnen de sector. Dit zal klaarblijkelijk, gelet op de houding van de Vlaamse Regering, niet opgevangen kunnen worden in de structuur- en uitvoeringsplanning.

Indien later, indien het project wordt opgenomen in uitvoeringsplannen, terug met exploitatie zou begonnen worden is het duidelijk dat het cliënteel volledig verloren zou gegaan zijn en dat andere terreinen de cliënten zullen opgevestigd hebben. De concurrentiepositie van verzoekster is dan ook blijvend aangetast (...) en zij is in de onmogelijkheid het reeds bestaande cliënteel te dienen of een bijkomend cliënteel te verwerven (...).

Er is dan ook duidelijk sprake van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.";

Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt wat volgt :

"1. Het enige moeilijk te herstellen nadeel dat verzoekende partij opwerpt, is het verdwijnen van de rentabiliteit van de camping Douve indien slechts het zone-eigen deel zou mogen blijven uitgebaat worden.

Zij werpt derhalve enkel maar een financieel nadeel op.

Het is vaststaande rechtspraak van de Raad dat een financieel nadeel nagenoeg altijd herstelbaar is (LANCKSWEERDT, E., Het administratief kort geding Kluwer 1993, nr. 162, p. 97 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

De stukken die verzoekende partij overlegt, kunnen niet overtuigen daar de omvang van de investeringen uiteraard enkel door haarzelf bepaald werden en blijkbaar berekend werden op een illegale uitbating. Als er al een nadeel is, dan is dat louter en alleen aan verzoekende partij te wijten.

Ook zou herstructurering eventueel een oplossing kunnen bieden. Verzoekende partij brengt geen stukken bij waaruit zou moeten blijken dat mits aanpassing van de kostenstructuur, de camping nog steeds niet rendabel zou zijn.

2. Verzoekende partij werpt ook een moreel nadeel in. Een rechtspersoon is een fictie die bezwaarlijk een moreel nadeel kan lijden. Dit beweerd nadeel kan dan ook niet aanvaard worden. Hoe dan ook is het vaste rechtspraak van de Raad dat een moreel nadeel in principe afdoende hersteld wordt door een vernietigingsarrest en derhalve niet moeilijk te herstellen is.

3. Tenslotte vloeit in se het beweerd nadeel niet (rechtstreeks) uit het bestreden besluit zelf voort, zeker niet uit het eerste, doch uit de geldende stedenbouwkundige bepalingen, én het ontbreken van een uitbatingsvergunning voor het deel dat in natuurgebied gelegen is (zeker voor de illegale bouwwerken), zodat er geen causaal verband tussen de beslissing en het vermeende nadeel bestaat (LANCKSWEERDT, E., o.c., nr. 151, p. 94).

Ook wanneer de procedure voor het opmaken van een RUP zou voortgezet worden -en ook tot de herbestemming van het natuurgebied zou beslist worden- dan nog zou de camping deels moeten verdwijnen bij gebreke aan uitbatingsvergunning voor de recent bijkomend en illegaal ingerichte campeerplaatsen.";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt wat volgt :

"54. De verzoekende partij beweert dat het kampeerterrein Douve slechts levensvatbaar kan zijn indien het een erkenning geniet voor gans het terrein, en dus niet indien de erkenning verleend zou worden voor het deel dat in recreatiegebied ligt. Dit zou moeten blijken uit het verslag van haar boekhouder.

Ten gevolge hiervan zouden de investeringskosten teniet gaan, zou de tewerkstelling aldaar verdwijnen, zou de commerciële reputatie van het kampeerterrein aangetast worden, en zou tenslotte het inkomen van het gezin BOSSAERT gereduceerd worden. Ook het café en de winkel zouden 'zwaarwegende' gevolgen ondergaan.

Uit dit alles zou een faillissement voortvloeien, een onomkeerbaar verlies van cliënteel en een blijvende aantasting van de concurrentiepositie.

Alternatieven zouden niet openstaan voor het gezin BOSSAERT; herlocalisatie van het kampeerterrein zou onmogelijk zijn gelet op de houding van de Vlaamse regering dienaangaande.

55. Zoals hoger reeds werd toegelicht (de titel inzake het gebrek aan belang), valt niet in te zien op welke wijze de zgn. 'beslissing' van Toerisme Vlaanderen de verzoekende partij enig nadeel kan bezorgen, laat staan een ernstig en moeilijk herstelbaar.

Minstens ten opzichte van de 'beslissing' van Toerisme Vlaanderen blijkt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel te bestaan.

56. Voor zover het beweerd nadeel voortvloeit uit de beslissing tot stopzetting van het ontwerp-RUP, moet het volgende worden vastgesteld.

In de feitelijke uiteenzetting is het statutair doel van de b.v.b.a. DOUVE geciteerd. Het doel van de b.v.b.a. DOUVE is geenszins beperkt tot de exploitatie van een kampeerterrein te Heuvelland-Westouter. Integendeel, het

statutair doel is uiterst ruim gedefinieerd en de mogelijke activiteiten van de b.v.b.a. worden geenszins beperkt tot het Belgisch grondgebied.

Uit de stukken blijkt geenszins dat bij de tenuitvoerlegging van het eerste bestreden besluit dit doel niet meer zou kunnen verwezenlijkt worden. De levensvatbaarheid van de b.v.b.a. kan derhalve niet worden aangetast door de tenuitvoerlegging van het eerste bestreden besluit.

Het nadeel dat verzoekende partij aanreikt heeft slechts betrekking op het kampeerterrein Douve, dan wel op een aandeelhouder van de b.v.b.a. DOUVE, maar in elk geval niet op de b.v.b.a. DOUVE als dusdanig.

Nergens uit blijkt dat de b.v.b.a. DOUVE een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou lijden.

57. Bovendien is het ingeroepen nadeel in hoofddorde van financiële aard. Vaststaande rechtspraak van Uw Raad zegt dat dit in beginsel niet moeilijk herstelbaar is.

De beweerde aantasting van commerciële reputatie en het verlies van cliënteel is zuiver hypothetisch en niet gedragen door voldoende bewijskrachtige en concrete stukken.

Het is bovendien genoegzaam erkend dat een moreel nadeel hersteld wordt door een gebeurlijk tussen te komen vernietigingsarrest.

58. Toerisme Vlaanderen besluit dan ook dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de b.v.b.a. DOUVE aanwezig is, noch t.a.v. de eerste noch t.a.v. de tweede bestreden beslissing.";

Overwegende dat het inroepen nadeel persoonlijk moet zijn; dat een nadeel dat aan een derde kan worden berokkend niet dienstig kan worden ingeroepen; dat de vordering tot schorsing is ingesteld door de b.v.b.a. DOUVE; dat met de nadelen die worden aangevoerd in hoofde van "de uitbaters-eigenaars CALLENS-BOSSAERT" geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat het aangevoerde nadeel zijn rechtstreekse oorzaak dient te vinden in de beslissingen waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd;

Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat het betrokken kampeerterrein volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979 vastgesteld gewestplan Ieper-Poperinge is gelegen, deels in recreatiegebied, en deels in natuurgebied; dat de bestreden "beslissingen" het deel van het kampeerterrein betreffen dat is bestemd tot natuurgebied;

Overwegende dat artikel 13, 4.3. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt wat volgt :

"Art. 13. 4.3. De groengebieden zijn bestemd voor het behoud, de bescherming en het herstel van het natuurlijk milieu.

4.3.1. De natuurgebieden omvatten de bossen, wouden, venen, heiden, moerassen, duinen, rotsen, aanslibbingen, stranden en andere dergelijke gebieden.

In deze gebieden mogen jagers- en vissershutten worden gebouwd voor zover deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. (...)"

Overwegende dat artikel 25 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openlucht recreatieve bedrijven, bepaalt wat volgt :

"Art. 25, § 1. De exploitanten van de terreinen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit over een vergunning beschikken, afgegeven overeenkomstig de wet van 30 april 1970 op het kamperen, dienen na de inwerkingtreding van dit besluit een vergunning aan te vragen.

De terreinen die op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit geen vergunning hebben, afgegeven overeenkomstig de wet van 30 april 1970 op het kamperen, moeten minstens een principiële vergunning hebben aangevraagd op 31 december 1997. Deze aanvraag moet een plan bevatten met een fazering in de tijd waaruit opgemaakt kan worden dat het terrein binnen (twee) jaar na het indienen van deze vergunningsaanvraag over een vergunning kan beschikken overeenkomstig dit besluit.

Alle terreinen dienen uiterlijk op 31 december 1999 over een vergunning te beschikken.

§ 2. Onverminderd de voorwaarden die voor de aanleg en de exploitatie van terreinen voor openlucht recreatieve verblijven krachtens andere regelgeving worden opgelegd, wordt de datum, vermeld in § 1, derde lid, bepaald op 30 juni 2003 voor de exploitanten van terreinen die op 31 december 1999 in de onmogelijkheid verkeerden om, met betrekking tot het terrein of een gedeelte ervan, te beschikken over het attest, bedoeld in artikel 5, 10/, voor zover achtereenvolgens voldaan is aan de volgende voorwaarden :

1/ uiterlijk op 28 februari 2001 is met het oog op een planologische bestemmingswijziging van het terrein in kwestie door de provincieraad een gemotiveerd verzoek en een voorstel ingediend bij de Vlaamse regering tot opmaak van een ruimtelijk uitvoeringsplan met toepassing van artikel 188bis van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, ingevoegd bij decreet van 26 april 2000.

Van deze beslissing moet Toerisme Vlaanderen uiterlijk binnen veertien dagen, na de datum van beslissing, bij aangetekend schrijven, in kennis gesteld worden;

2/ uiterlijk op 1 juli 2001 heeft het college van burgemeester en schepenen, van de gemeente waar een terrein gelegen is dat opgenomen is in het voorstel van de provincie, bedoeld onder 1/, een ontwerp van begeleidingsplan voor de afbouw van de eventuele permanente bewoning op dat terrein bij de Vlaamse regering ingediend;

3/ uiterlijk 4 maanden nadat de uitbater van het terrein door Toerisme Vlaanderen in kennis gesteld werd van de beslissing, bedoeld onder 1/, heeft de uitbater, bij aangetekend schrijven, een beschrijvend verslag en een plan in viervoud bij Toerisme Vlaanderen ingediend waaruit het volgende blijkt :

a) het terrein voldoet aan de brandveiligheidsnormen, de exploitatievoorwaarden en de classificatienormen van tenminste de laagste categorie, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is om deze uit te voeren. Aan deze vereiste dient blijvend voldaan te worden tot de datum van het bekomen van de vergunning;

b) de lijst en de beschrijving van de werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning vereist zal zijn;

c) het terrein zal, na het bekomen van de vereiste stedenbouwkundige vergunningen, volledig kunnen beantwoorden aan alle brandveiligheidsnormen, alle exploitatievoorwaarden en alle classificatienormen van tenminste de laagste categorie.

Uiterlijk twee maanden na ontvangst door Toerisme Vlaanderen van het beschrijvend verslag en het plan, vermeld in het vorige lid, voeren Toerisme Vlaanderen en de bevoegde gezondheidsambtenaar een inspectie uit op het terrein. Binnen dezelfde termijn voert de territoriaal bevoegde brandweerdienst, op verzoek van Toerisme Vlaanderen, een inspectie uit op de brandveiligheidsnormen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is. Ingeval de territoriaal bevoegde brandweerdienst geen inspectie binnen de gestelde termijn uitvoert, voert, op verzoek van de Vlaamse minister bevoegd voor toerisme, een afvaardiging, bestaande uit minstens 2 leden, van de technische commissie brandveiligheid, bedoeld in artikel 5, 1, van het besluit van de Vlaamse regering van 8 maart 1995 tot vaststelling van de specifieke brandveiligheidsnormen waaraan terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven moeten voldoen, binnen 2 maanden na ontvangst van het verzoek, een inspectie uit op de brandveiligheidsnormen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is;

4/ uiterlijk op 1 juli 2001 is het ontwerp van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld onder 1/, voorlopig vastgesteld door de bevoegde overheid;

5/ uiterlijk 13 maanden na de voorlopige vaststelling van het ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan, is het ruimtelijke uitvoeringsplan definitief vastgesteld;

6/ uiterlijk 30 dagen na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van het vaststellingsbesluit met betrekking tot het definitief vastgestelde ruimtelijk uitvoeringsplan, dat de exploitatie en het gebruik van een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven toelaat, heeft de uitbater de stedenbouwkundige vergunningen aangevraagd voor de vergunningsplichtige werken die opgenomen zijn in het beschrijvend verslag, vermeld in 3/;

7/ uiterlijk 4 maanden na de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, bedoeld in 6/, heeft de uitbater een vergunningsaanvraag ingediend bij Toerisme Vlaanderen;

§ 3. Er is niet langer voldaan aan de voorwaarden vermeldt in § 2 :

1/ van zodra de aldaar gestelde termijnen verstreken zijn zonder dat er gevolg aan werd gegeven;

2/ wanneer Toerisme Vlaanderen, binnen 2 maanden na de kennisgeving, bedoeld in § 2, 1/, tweede lid, aan de uitbater kennis heeft gegeven van het feit dat de Vlaamse minister, bevoegd voor ruimtelijke ordening of zijn gemachtigde, oordeelt dat het gemotiveerd verzoek en het voorstel van de provincieraad niet voldoen aan de bepalingen van artikel 188bis van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening;

3/ wanneer Toerisme Vlaanderen aan de uitbater kennis heeft gegeven van de beslissing van de bevoegde overheid tot stopzetting van de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld in § 2;

4/ wanneer Toerisme Vlaanderen aan de uitbater kennis heeft gegeven van het feit dat bij de inspecties, vermeld in § 2, 3/, tweede lid, vastgesteld werd dat het terrein niet voldoet aan de normen of voorwaarden bedoeld in § 2, 3/, a.

In die gevallen dient uiterlijk 6 maanden nadien, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van § 2, stop gezet te worden.

§ 4. De bepalingen van § 2 zijn niet van toepassing op de terreinen of de gedeelten van terreinen die gelegen zijn :

1/ in de beschermde duingebieden en voor het duingebied belangrijke landbouwgebieden, aangeduid krachtens de decreten van 14 juli 1993, 21 december 1994 en 29 november 1995 houdende maatregelen tot bescherming van de kustduinen;

2/ in een reservatiestrook overeenkomstig de gewestplanbestemming, aangeduid met betrekking tot een overeenkomstig de bepalingen van het Ruimtelijke Structuurplan Vlaanderen geselecteerde hoofdweg, primaire weg, hoofdwaterweg, hoofdspoorweg of hoofdtransportleiding.);

Overwegende, ook al heeft verzoekende partij een beroep gedaan op de overgangsregeling vervat in artikel 25, §§ 2 en 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1995 betreffende de exploitatie van de terreinen voor openluchtrecreatieve bedrijven voor het verkrijgen van een exploitatievergunning, dat uit de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen blijkt dat de verplichting tot stopzetting van de exploitatie en het gebruik van het terrein haar eigenlijke en rechtstreekse oorzaak vindt in de onverenigbaarheid van de exploitatie en het gebruik van het betrokken deel van het kampeerterrein met de bestemming die het gewestplan Ieper-Poperinge aan het betrokken gebied heeft gegeven; dat tegen het gewestplan voor dit gebied geen beroep tot nietigverklaring werd ingesteld; dat het definitief is geworden; dat nadelen die voortvloeien uit de in het gewestplan vastgestelde en definitief geworden bestemming niet meer dienstig kunnen worden ingeroepen; dat noch de bestreden beslissing van 29 juni 2001 van de Vlaamse regering tot stopzetting van de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, bedoeld in voornoemd artikel 25, § 2, noch de met de bestreden "beslissing" van 28 augustus 2001 gedane kennisgeving door Toerisme Vlaanderen aan de uitbater van voornoemde "beslissing" tot stopzetting van de procedure tot opmaak en vaststelling van het ruimtelijk uitvoeringsplan, en de mededeling van de in de § 3, tweede lid, van hetzelfde artikel opgelegde verplichting uiterlijk 6 maanden nadien, de exploitatie en het gebruik van het terrein of het gedeelte ervan dat oorspronkelijk in aanmerking kwam voor de toepassing van § 2, stop te zetten, aan de bestemming van het betrokken gebied, die de eigenlijke stopzettingsgrond van de exploitatie en het gebruik van bedoeld terrein vormt, iets wijzigt; dat het door verzoekende partij aangevoerde nadeel niet dienstig kan worden ingeroepen om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de door haar bestreden "beslissingen" te kunnen bevelen;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien juli 2002, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

J. BOVIN.